

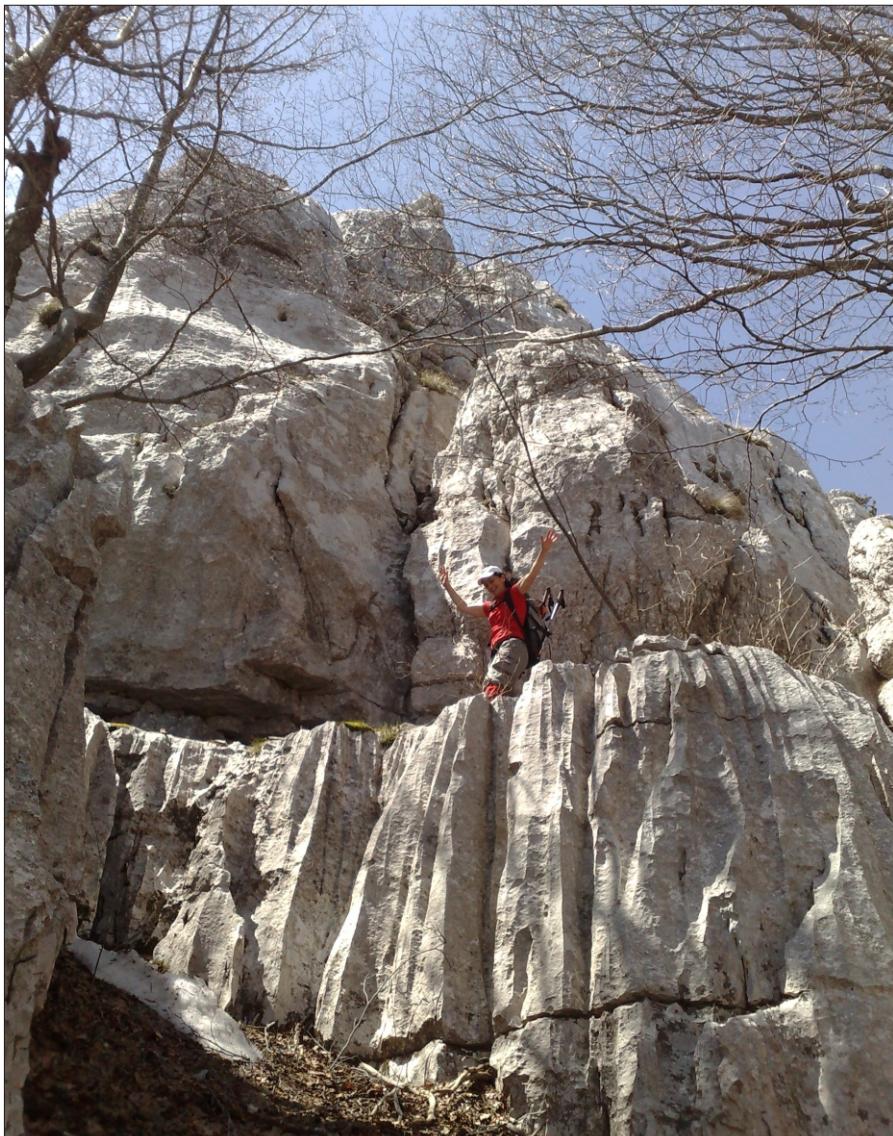
ИНТЕРНО ГЛАСИЛО ПД "НАФТАШ"

БИЛГЕН

Број 15, јул 2008.

Нови Сад

Година IX

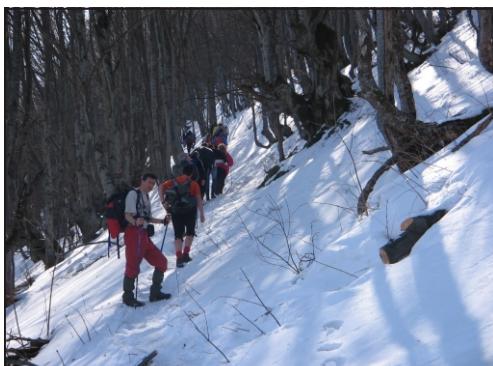
12. ЗИМСКИ УСПОН НА ТРЕМ

Горан Ковачић у колективном смештају.

Ујутру нешто после седам сати крећемо према Горњој Студени одакле се креће на акцију. Време је веома повољно, сунчано али са доста снега. Гужва је велика. Убрзо крећемо према Трему. Колона планинара лагано вијуга у правцу дома и даље према Девојачком гробу. Како добијамо на висини тако је и стаза све клизавија и има све више снега. Али није хладно и свима прија ово зимско сунце. После неких два сата хода излазимо на превој Девојачког гроба где доста планинара прави паузу и прикупља снагу за завршни излазак на Трем. Почиње и ветар да дува и појављује се магла. Лагано се напредује пошто је дosta угаженог снега а и клизаво је. На врху је већ доста планинара, пуно је старих пријатеља из других друштава широм Србије. Обавезно сликање, клопа а нађе се и по који гутљај ракијице да сузбије хладноћу која се

Пун аутобус новосадских планинара крену је на зимски успон. За разлику од предходних успона овај пут наше одредиште било је Нишка Бања. После пријатне вожње, негде после осам сати, стижемо у Бању. Ту нас већ чекају наш председник друштва Славко и наш пријатељ из Бугарске Венци који је желео да нам се придружи на овој акцији. Мало више од половине учесника се смешта у хотелу Озрен а други део планинара ће две ноћи провести у школи Иван

увлачи у нас. Време се брзо мења, пада магла а ветар појачава. На врху је као у кошници, једни долазе, други одлазе али сви су срећни јер успели су да се попуни на овај врло популаран зимски успон 12. по реду.

Назад је веома тешко да се иде, стаза је клизава као боб стаза, права ледена плоча. Има дosta падова али сви иду опрезно трудећи се да се нико не повреди. Моја група стиже безбедно у Студену где нас традиционално

Касније смо чули да је ногу поломио планинар из Зрењанина али да је добро и да је успешно однет у болницу где је медицински забринут.

У вечерњим сатима враћамо се у Бању. Нешто после 21 сат у хотелу је била свечана додела захвалница друштвима а затим заједничко дружење уз музику па докле ко издржи.

Сутрадан је за оне који су остали у Бањи била организована једна лакша акција са успоном на оближњи врх изнад Нишке Бање Црни камен. За разлику од предходног дана на овој акцији је било око 60 планинара. Није било лоше али било је доста асвалта и ишло се веома полако па смо се морали раније одвојити и вратити у Бању да би могли на време да кренемо за Нови Сад.

Иначе на овој планинарској акцији по подацима домаћина учествовало је 1.017 планинара из 69 друштава. На врх се попело 764 планинара.

Нешто после 16 сати се опраштамо од наших домаћина и крећемо пут Новог Сада уморни или пуног срца

Душан Томић

ХРАНЦА ИЗ РАНЦА

ШАРЕНИ КОЛАЧ

6 целих јаја умутити са 2,5 чаше (од јогурта) шчера, 2 децилитра уља, 2 прашка за пециво, 1 кора од лимуна, 1 ванил шчепер, 2,5 чаше (од јогурта) пива и 3,5 чаше (од јогурта) брашна.

Све измутити а затим половину сипати у подмазан плех посут брашном.

У други део масе сипати 3 кашике какаоа или чоколаде у праху и затим сипати по првом делу. Благо промешати кашиком да буде шарено.

Одозго набацати 100 грама сувог грожђа и 100 грама исецканих ораха.

Све пећи у великом плеху.

Борјанка Томић

ПРВИ ЗИМСКИ УСПОН НА ДУРМИТОР

Иако нам прошле године ова акција није успела због малог броја учесника покушали смо поново да је организујемо. Овога пута је била веома успешна и поред лошег времена које смо имали на Дурмитору. Али кренимо редом.

Наш Славко и ја смо се одлучили да на ову акцију поведемо само дводесетак планинара и да идемо комбијем. Било је и превише пријављених али су чланови нашег друштва имали предност приликом пријављивања, ком-би је био пун. Полазак је био планиран за четвртак 20. март у 20 сати испред зграде НИС-Нафтагаса. Тачно на време крећемо пут Жабљака. Све до моста на Ђурђевића Тари пут је био сув и проходан а онда почињу наше муке. Одједном се појављује снег који је све већи како пењемо пут Жабљака. Пут није доволно прочишћен тако да возачи имају пуне руке посла. Ни порука коју ми шаље наш домаћин Шибалић не иде нам на руку. Пут у Жабљаку је завејан и можемо да идемо само до хотела Планинка а даље како се снађе-мо кроз мећаву.

Рано је јутро, снег неуморно пада, када смо стигли до хотела. Договара-мо се да део ствари оставимо у комбију а ранчеве понесемо, касније ћемо видети како ћемо ствари однети горе на Питомине. Крећемо се путем према Питоминама који се једва назире од великог снега. И возачи су са нама, гунђају али иду. Скоро сат времена нам је било потребно да дођемо на Питомине где нас чекају наши домаћини Горан и Сузана Шиба-лић. Сместамо се по собама и ту већ имамо проблем. Возачи не желе да бораве овде са нама па се по снегу враћају у Жабљак и смештају у хотел Планинка. Ми доручкујемо и пошто је снег престао да пада крећемо на прву туру. Одлучили смо да покуша-мо успон на Ражану главу јер нас наш домаћин саветује да нипо-што некрећемо нешто даље јер је лоша временска прогноза. Чак се и сунце појавило када смо кренули по дубоком снегу. Једва се пробијамо колико је снега нападало. Упадамо до појаса али ипак лагано напредујемо. Пртимо снег на смену. Стижемо на Босачу где се двоумимо да ли ићи даље или одустати или договор пада. Идемо на врх. Веома је тешко, снег дубок, пропадање, маркацију не видимо тако да се једва сналазимо иако смо много пута пењали овај врх. Идемо опрезно јер испод овог свежег снега има и старог који се није отопио па постоји могућност да се неко повреди. Коначно излазимо на превој испод врха. Мало одмора и онда завршни успон.

Нас 11 попело се по великом снегу на Ражану главу 1862 мвн. Сви смо срећни јер смо уложили много напора да се попнемо на овај врх.

Силазак је био много лакши јер смо имали угажену стазу. Чак смо одлучили да одемо до Змињег језера што и чинимо пртећи дубоки снег и снежне наносе по путу. Језеро је предивно. Први пут га видимо овако завејаног у снегу али ништа није изгубило од своје лепоте. И даље је једно од најлепших језера на Дурмитору. Ипак морамо да кренемо даље јер дан је кратак а и почињу да се навлаче облаци. У брвнару стижемо пре почетка снежне олује. Уживамо у топлини куће, дружимо се. Неко се карта, неко чита, неко дрема а углавном сви уживамо. Напољу је прави кијамет, снег пада све јаче а ветар је прави зимски. Ујутру устајемо по мраку јер је у међувремену дошло до прекида струје. Напољу бесни мећава а ми се двоумимо да ли уопште има сврхе да негде кренемо. Ипак крећемо. Идемо за Жабљак па ћемо видети од ситуације на терену где ћемо. Али треба доћи до Жабљака. Једва се пробијамо кроз ову снежну олују. Ни пут се не види него идемо напамет гледајући у бандере далековода. У Жабљаку је мало боље, снег пада али га на путу има врло мало. Крећемо према Црном језеру да покушамо да направимо кружну туру. Лепо је, пуно снега дубоког чак до појаса, међутим, брзо одустајемо јер је немогуће тешко. Ипак три планинара креће даље а ми се враћамо и одседамо у ресторану уз топли чај и кувано вино. Повратак је преко Иван

дола док неки иду поново за Жабљак. У кући нас дочекује упаљена ватра и топлина огњишта тако да остатак дана проводимо у дружењу и одмору. Права зимска идила. Струје још увек нема али имамо свеће па је права романтика ово зимско снежно вече.

Јутро је осванило сунчано или са пуно влаге. Снег се топи невиђеном брзином тако да данашње преподне проводимо у кући или у шетњи око куће. Воде има преко главе па се не исплати да идемо напоље јер за пар

минута ципеле су мокре а треба путовати. Коначно стиже и струја али ближи се и наш повратак. Време се поново мења. Овог пута почиње да пада киша па доносимо одлуку да позовемо возаче да дођу по нас на Црно језеро а ми се спуштамо на Иван дол до језера. Пре тога поздрављамо се са нашим домаћинима са лепим утисцима на њихово велико гостопримство и пријатељство које годинама траје. Уосталом видимо се поново у августу на традиционалном летовању.

Д. Томић

Драги мама и тата,

Дивно се проводимо на првом камповању. Чика Тома нас тера да пишемо родитељима за случај да сте видели поплаву на телевизији. Ми смо добро. Само један шатор и две вреће за спавање је однела вода. Сва срећа нико се није удавио јер смо сви били у планини тражећи Перицу. О, да, реците Перициним родитељима да је Перица добро, само Не може сам да пише због прелома.

Иначе, ја сам се возио у једном од спасилачких ципова. Баш је било лепо. Перицу никада не бисмо нашли у мраку да није било муња. Чика Тома је викао на Перицу зато што је отишао да се шета сам а није никоме рекао. Перица каже да му је рекао за време пожара. Вероватно га чика Тома није чуо јер је био пијан.

Јесте ли знали да када се гас стави у ватру он експлодира? А чак и после тога влажно дрво неће да гори, али је зато изгорео један шатор. И моје панталоне, али имам бермуде. А Дуле је сада баш смешан без косе.

Ми ћемо доћи кући у недељу ако чика Тома поправи кола до тада. Није била његова грешка када смо слетели са пута, каже да су кочнице радиле када смо кренули. Чика Тома каже да су кола толико стара да и није чудо што се стално кваре. Нама је забавно да се возимо у њима мада нам смета што су прљава и то што је гужва када нас је 10 у колима. Лепо је што нас чика Тома пушта да држимо волан повремено да би он могао да одмори очи. Пошто је Никола најстарији, чика Тома га учи да вози али само на планинарским путевима јер тамо има мало саобраћаја. Једино шта смо видели на тим путевима су тешки камиони, кола нема.

Јутрос су сви ишли на купање у језеро али мене чика Тома није хтео да пусти јер не знам да пливам па сам ишао са њим чамцем преко језера. Баш је било лепо. Још увек се види дрвеће под водом због поплаве. Чика Тома је баш супер, никада не виче на нас. Није се чак ни наљутио када смо скинули појасеве за спасавање.

Пошто мора да поправи кола ми се трудимо да му не правимо проблеме и кријемо се по цео дан. Чика Тома никада не зна где смо. У почетку му је то сметало а сада се навикао.

Чика Тома каже да смо сви прошли основну школу прве помоћи када се Јована давила и када је Иван секao дрва па одсекао себи прст. Ја и Ђоле смо повраћали али чика Тома каже да зна зашто, па је у реду. Ја мислим да је од пилетине коју смо понели од куће а заборавили да поједемо одмах. Сетили смо се тек када су је пронашли животиње.

Морам сада да идем, идемо до села да украдемо маркице за писма, јер пара немамо. Ништа не брините ја сам добро.

П.С. Чика Тома је рекао да вас питам да ли сам ја примио тетанус вакцину? Шта је то тетанус?

ЈАКУПИЦА - СОЛУНСКА ГЛАВА

У организацији планинарског друштва Победа из Београда од 4. до 7. априла боравили смо у Македонији, на једној прелепој планини на коју се веома ретко иде зато што је сам долазак на њу доста компликован и тежак. Обично на ову планину иду само они планинари који могу дugo да пешаче и да носе целокупну опрему до дома у којем се борави. Али кренимо редом.

Имали смо среће да је аутобус за ову акцију кретао из Куле тако да је нас покупио у Новом Саду. Било нас је петоро. Иначе полазак из Београда био је у 23 сата. У аутобусу нас је било нешто преко 30 тако да смо имали доста конфора до Скопља за ноћну вожњу. Ујутру стижемо до Скопља где нам се прикључују 20 Македонаца и настављамо пут према Велесу и даље до Богумиле. Одатле се даље не може великим аутобусом али нам је домаћин

обезбедио један мини бус за оне који немају доволно снаге да изађу пешице до планинарског дома Чеплес на 1450 мв. Остатак групе пребацује се до сеоцета Нежилово одакле крећемо пешице. Стаза је веома лепа, нема много блата, чак је и сунчано тако да брзо напредујемо према дому. Како добијамо на висини тако се и време квари. Почиње најпре кишица а затим и слаби снег који се постепено претвара у прави бели покривач. Около су сви врхови у снегу па се питамо дали ћемо успети да сутрадан попнемо врх Солунска глава. Стаза је маркирана па се група отегла и свако иде својим темпом. Нешто више од три сата било нам је потребно да дођемо до дома где нас чекају наши домаћини. Коначно после дужег времена ту је и наш пријатељ Јован Павлов који нас срдачно дочекује. У дому нема грејања тако да је веома хладно, не толико у дневном боравку колико у собама где сви имамо бар по три ћебета али ни то појединцима није доста. Сва срећа па смо понели вреће за спавање. Увече је по обичају заједничко дружење уз музiku и песму. Ипак рано идемо на спавање јер нас сутра чека напорна тура, успон на врх Солунска глава 2540 мв.

Ујутру се будимо уморни од силне ћебади којом смо се покривали јер је било веома хладно. Вршимо последње припреме за полазак и онда крећемо. Успон је доста тежак јер има много снега али срећом нема много пропадања. Полако напредујемо према извору Бабина дупка на коме овога

пута нема воде јер се жила негде прекинула тако да се вода овде неможе узети. Сва срећа понели смо дosta воде. Од извора има много потешкоћа док пролазимо кроз шуму јер сада упадамо у снег који је дубок. Изласком на гребен упадамо у маглу а и ветар се појачава, ово је сада права зимска тура. Све је теже и теже. Група се развукла али пошто смо на гребену видљивост је добра тако да свако иде спрам својих могућности. Уживамо у лепоти ове дивље планине која некада делује веома мирно и питомо. Око 12 сати по хладном сунчаном времену излазимо на врх где нас дочекује лавеж шарпланинаца и војска која се налази горе у бази и којима смо морали да најавимо групу приликом долaska на врх. Војници су врло љубазни нуде нас са топлим чајем који делује окрепљујче по овој зими и хладном ветру. Планинари полако пристижу на врх али заједно са њима мења се и време. Одједном врх је сав у густој магли а зима постаје неподношљива. Има десетак степени испод нуле па они који су стигли раније на врх крећу доле у топлије крајеве, према дому. Одозго идемо свако својим темпом покушавајући да нађемо прттину коју смо направили приликом успона или коју је ветар одувао па морамо поново да је правимо. Ипак силаском са гребена магла нестаје и сунце се појављује. Снег је доста влажан па пропадамо и до појаса. Од Бабине дупке има чак и блатњевих делова на стази колико се снег брзо отопио. У дом долазимо по дивном времену са прелепим погледом на околину. Уживамо око дома док остатак групе полако долази са врха. Ово је уједно и крај акције па пакујемо ствари и опрему и група која је дошла пешице креће лагано према Нежилову где треба да дође мини бус по нас и однесе нас до Богумила. Силазак је за памћење јер већ испод 1000 метара улазимо у пролеће у процветалу природу која никога не оставља равнодушним. До Нежилова брзо долазимо и одатле нас купи мини бус и односи доаље до нашег аутобуса.

Акција је завршена али задржавамо се накратко у Велесу где нас наши домаћини воде у један леп ресторан на македонске специјалитете. То је уједно и растанак од домаћина који су нам по обичају приуштили једну лепу акцију за памћење. У Скопљу се растајемо и од наших сапутника Македонаца и враћамо се у Београд и даље куд који са лепим утисцима о овој акцији коју је осмислила и веома добро организовала Миланка Арсић из београдске Победе.

Д. Томић

О Р Ј Е Н

30.04.2008 (среда)

Полазак аутобусом (аутопревозник из Куле) из Новог Сада испред сајма у 1700 часова 50 планинара. Путујемо преко Руме, Шапца, Лознице, код Зворника прелазимо Дрину и улазимо и Босну, даље током ноћи путујемо преко Хан Пијеска, Србиња (Фоче) и код Хума прелазимо Тару и улазимо у Црну Гору.

01.05.2008 (четвртак)

Око 6 сати стижемо на Острог, обилазимо доњи и горњи манастир, клањамо се мештима Светог Василија. Наставак пута нас води преко Подгорице, Скадарског језера, тунелом Созине до Сутомора, Будве, Тивта, па трајектом скраћујемо пут кроз Боку Которску и у Херцег Нови - Игало стижемо око 14 часова. Смештамо се у хотел-одмаралиште које припада Извршном већу Војводине. За нас планинаре ово је одличан смештај. Остатак дана проводимо у слободним активностима, шетњи, сунчану, купању (за најхрабрије). Посебно нас одушевљава пуно зеленила у граду и предивни пролећни мириси биљака.

02.05.2008 (петак)

Устајање око 530, полазак у 610 аутобусом преко Мељина на пут према Требињу где се на пола пута одвајамо десно и стижемо у село Крушевице (око 800 мнв) које је старт нашег успона. У 700 крећемо на успон (29 планинара) на највиши врх Орјена - Зубачки кабао (1894 мнв). Пут нас води каменитом (турском) стазом која је пречица у односу на асфалтирани (аустроугарски) пут, око 800 стижемо до засеока Врбањ (око 1000 мнв). Пут настављамо кроз борову и букову шуму која је све ређа како се пењемо, на већој надморској висини опстаје једино "МУНИКА" отпорна ендемска врста четинара. Око 1000 наилазимо на прве трагове снега, даље пут (макадам) постаје непроходан за моторна возила. У 1045 стижемо на Орјенско седло (1600 мнв) где се налази планинарски дом, правимо паузу, посматрамо врхове Орјена, Субру, време је сунчано са мало облака. У 1130 крећемо на завршни део успона, стаза је доста стрма и клизава, снег је мекан средином дана, пропадамо на појединим местима у дубок снег. У 1300 стижемо на наши циљ - Зубачки кабао (1894 мнв) највиши врх Орјенског масива. На врху који је цео под снегом уживамо у предивном погледу на околну и врхове планине у даљини (Дурмитор,

Комови,...). Задржавамо се око 1 сат и крећемо опрезно са спуштањем до дома где стижемо у 1500, правимо паузу и у 1540 крећемо спуштање истим путем према селу Крушевиће где стижемо око 19. Аутобусом се враћамо до Игала.

03.05.2008 (субота)

Ујутро око 6 сати, 20 планинара одлази аутобусом до села Камено и осваја Субру. Након сат времена пешачења серпентинским путем долази се до дома Под вратлом где се прави кратка пауза и креће каменим пределом пуним усека и пукотина у камену. На врх Субра (1679 мв) излазимо око 13 сати. Са њега се пружа прелеп поглед на снежне планинске врхове као на и морску обалу и пучину. У

повратку задржавамо се на платоу Вилино гувно и обилази пар вртача и јама. На дом стижемо око 16 где нас чека ручак. После успешне акције пражњења великог лонца пасуља враћамо се до аутобуса. У смештај стижемо око 20 где се организује договор за сутрашњи дан и повратак за Нови Сад.

04.05.2008 (недеља)

У 800 полазак аутобусом из Игала према Котору, трајектом, кроз Столив и Прчјаљ. У Котору се задржавамо око један сат разгледајући стари град. Пут настављамо преко Будве, Цетиња на Ловћен поред Иванових корита где стижемо у 1240 на Језерски врх (око 1650 мв) где се налази Његошев маузолеј. Врх је делимично под снегом, ветар повремено дува и свеже је. После посете маузолеју излазимо на видиковац одакле се пружа предиван поглед на околину. На

једној страни Цетиње у долини, у даљини Подгорица, Скадарско језеро, Комови, на другој страни село Његуш у долини и иза део Боко Которског залива. Пут нас даље води преко Подгорице кањоном реке Мораче где свраћамо у манастир Морача. Манастир је из 13. века, задужбина кнеза Стефана сина кнеза Вукана и унука Стефана Немање. На Златибору доживљавамо прву непријатност - кварт аутобуса. После краћег времена возачи успевају да покрену аутобус док коначно не стане између Ужица и Пожеге. Чекамо други аутобус који доста брзо стиче око 430. После Љига на ибарској магистрали друга непријатност, доживљавамо судар са шлепером који се на срећу и правовремену реакцију нашег возача завршава без повређених путника са мањом штетом аутобуса. После увиђаја саобраћајне полиције одлазимо за Љиг где чекамо трећи аутобус са којим коначно после 1200 стижемо у Нови Сад.

Владислав Ђурчин

ЗЕЛЕНО ТРНОВАЧКО ЈЕЗЕРО 25.6-4.7.2008.

Било је потребна да прође цела деценија да се уверим у непримјенивост исконске лепоте Трновачког језера. Стешњено је између громада Маглића, Трновачког Дурмитора, Власуље, Биоча на 1517 м.н.в. Путем од Фоче стиже се до Приедора а онда само стазом, сипаром, шумом. Појам - коњићи, тог јутра, било је најчешћа реч, спас и помало бојазан, шта ако не дође по тежи део пртљага за боравак на десет дана. И појавио се, али само један, тако да смо део опреме лично насамарили.

За награду, чека нас бистро и глатко језеро, преливајући се у нијансама зелене трске, тамних јела, букава и миризних трава. Упијам слику, ту монохроматску рапсодију и са обале и са обронка шуме - зелено, увек је зелено. Са белих литица Маглића, дубине иссртавају нове валере, повремено са одблесцима плаветнила. Једино ноћу, графита тата без месеца, обавија овај срцолики језерски бисер притиснут начинканим светлуџавим сводом.

Уз ватру, увече, сви смо на окупу: планинари "Нафташа" из Новог Сада са увек расположеним организатором акције Банетом Гојковим, четири симпатичне и кондиционо врло спремне планинарке "Боркоца" из Руме и планинари "Железнничара" из Новог Сада. Имали смо довољно дана за туре по Маглићу и околним разноликим или ни мало приступачним врховима. Јасно је обележен једино успон и стаза до врха Маглића. Золе је своју, раније означену, стазу ка врху Трновачког Дурмитора проверио последњег дана.

И у сред наших успаваних ноћи - врело, гурање међу шаторима, огњиште, песма, чак ред на извору. Традиционални Видовдansки успон на Маглић (2.385 м.н.в) 28. јуна, само око језера расуо је око 200 шарених шатора. Колоне планинара већ следећег дана напустиле су камп. Језеро је опет само наше. Купање, препливавање и сунчање на

каменом острву у сред тиркизне
тишине.

И опет наш коњић, нато-
варен, враћа ранчеве кроз Суху
Језерину до Пријевора. Газда из
катуна пење се на чуку и мобил-
ним хвата везу, можда уговара
неки нов, и једино могућ, "пре-
воз" у овом прелепом беспућу.
Влада, млади планинар "Желез-
ничара" из Београда остаје још
који дан само у друштву свог
поузданог ГПС-а.

* * *

Прашума Перућица - стварно прашума, без означених стаза, прес-
качено срушене дебло обрасла маховином, пробијамо се кроз високу папрат,
стрмогљављујемо се од букве до букве на литицама, а понека ципела се
одавно напила непрескоченог потока. Уз карту и сталне про-
вере могућности проласка, наша два домаћа водича, после два сата доводе нас у подножје вели-
чанственог водопада Скакавац висине 75-80 м (нико га детаљно
није измерио!). Речица Перућица се даље од овог језерцета про-
бија живописним кањоном и улива у Сутјеску. Око нас је
водена измаглица а од хука и силине удара слапа слабије се
чујемо. Али права громљавина одјекује претеће све јаче о ли-
цице. Прашумска атмосфера. Помало изненађени и стешњени у том грлату,

брзо морамо по највећем пљуску назад уз стрму падину. Хватам се за корење,
младице букве, папрат. Ретки су
они који иду усправно. У том
кишном, четворочасовном черпу-
пању и клизању, много су ми
помогле баштенске рукавице.
Завидим пауцима што имају
више од четири ослонца.

У Фочу стижемо као нео-
бично промрзла групица, хаоти-
чно оденута, неки у високим
ципелама, неки боси, неки у цем-
перима а неки још огрнути каба-
ницама. Жељни смо парадајза и
воћа. Разведрава се, расположе-
ни смо, јер је пред нама нова,
сунчана прича сплаварења.

Ни плавичасти таласи Дрине, Тааре и Пивског језера на повратку, још
дugo неће моћи да избледе оне зебне одсјаје Трновачког језера.

Олга Маринчић